

РЕШЕНИЕ

№ 4852

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 20.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3008** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 – 178 АПК, вр. чл. 220 от Закона за митниците.

Делото е образувано по жалба, вх. № 4176/20.03.2023 г., по описа на Административен съд - Варна от А. В. П. (О. Р.), гражданин на У. чрез пълномощник адв. Р. С. против издадено от директора на Териториална дирекция „Митница В.“ РЕШЕНИЕ, рег. № 32-91872/09.03.2023 г., към Декларация за временно складиране № 22BG002007002676U7/11.08.2022 г., статии № 15 и № 33. С решението е постановено отнемане в полза на Българската държава на стоки – леки автомобили по Декларация за временно складиране /ДВС/ №22BG002007002676U7/11.08.2022г, статии №15 и №33 и е постановена тяхната продажба.

С жалбата е направено искане за спиране на предварителното изпълнение на обжалваното решение, по което съдът се е произнесъл с Определение №2805/29.03.2023г., с което на осн. чл.130, ал.4, изр. 1-во от АПК производството по делото в частта на искането за спиране изпълнението на Решението е прекратено и е изпратено на надлежния орган за произнасяне с оглед разпоредбата на чл.221, ал.2 от ЗМ.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. С., който поддържа жалбата, ангажира писмени доказателства в заверен на български език превод, който не бяха оспорени от страна на ответника; претендира

възстановяване разноските за водене на делото, съгласно списък; представя допълнително писмена защита в дадения от съда срок.

Ответникът, посредством юр. Р. оспорва жалбата, изразява становище за правилност и законосъобразност на обжалвания административен акт; представя писмено становище в дадения от съда срок; желае юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът приема за безспорно установени по делото следните факти.

Гражданинът на У. А. П. – жалбоподател в настоящото съдебно производство закупува три броя употребявани автомобили със заемни средства от банка „П.“ У. , чрез проведен търг в САЩ с фирма С. USA /организация за организиране на търгове и продажба на автомобили в САЩ/. Два от автомобилите, отнети в полза на държавата, обект на оспорения административен акт по Декларация за временно складиране /ДВС/ №№22BG002007002676U/11.08.2022г, статии №15 и №33 са: V. P.. VIN 1VWGT7A34HC021853 и С. 200 VIN 1C3CCCBB2FN614651.

Корабът, превозващ автомобилите не акостирал в предварително предвиденото за това пристанище на [населено място], поради наличието на морски мини в района. Автомобилите били разтоварени в пристанището на [населено място] – Г., от където пристигнали на Митническо пристанище „В. ферибот“. С Декларация за временно складиране № 22BG002007002676U/11.08.2022 г. (л.34 от делото), подадена от Параходство „Български морски флот“ АД в качеството му на декларатор, оператор на м/к „Героите на С.“, на Митническо пристанище „В. ферибот“ са представени стоки за временно складиране, с пристанище на натоварване [населено място] - Г., описани в общо 170 статии. В последствие, за стоките /автомобили/, описани в статии №15 и №33, не били оформени в срок, съгласно митническите изисквания, регламентирани с чл. 149 от Регламент (ЕС) № 952/2013 за създаване Митнически кодекс на Съюза, обозначаван по – нататък в съдебното решение като „МК“, а именно – като „несъюзни стоки“ на временно складиране да бъдат поставени под съответен митнически режим или да бъдат реекспортирани, в рамките на 90 дни. Деклараторът Параходство „Български морски флот“ АД, за който е прието да се явява солидарен длъжник и държател (см. чл. 5, т. 34 от Регламент (ЕС) № 952/2013) посочил като получател по коносаменти чуждестранното физическо лице (жалбоподател), който от своя страна също не предприел в 90-дневния срок предписаните с чл. 149 от Регламент (ЕС) № 952/2013 действия, като срокът за завършване временното складиране изтекъл на 11.11.2022 г. С писмо от №32-389346/14.11.2022 г. (л. 30) директорът на ТД „Митница В.“: уведомил „Параходство Български морски флот“ АД, във връзка с подадената Декларация за временно складиране, от 11.08.2022 г., че стоките, в рамките на 90-дневния срок не са поставени под митнически режим, съответно – не са реекспортирани, поради което и на основание чл. 79, § 1, б. „а“ МКС за тях възниква митническо задължение; поканил декларатора, в 30-дневен срок да „предприеме незабавно всички необходими мерки за уреждане положението на стоките“ (леки автомобили). В отговор, с писмо, вх. №32-409612/28.11.2022 г. (л. 29) Параходство „Български морски флот“ АД се дефинирало само като превозвач на автомобилите, който е изпълнил „всичките си ангажименти, свързани с

транспортирането, уведомяването и декларирането на товара“, с твърдението (неподкрепено с доказателства), че „е уведомило получателите по установения ред, за пристигането на стоките и за техните отговорности по освобождаване“. След получаване отговора на Параходство „БМФ“ АД – на 28.11.2022 г., с докладна записка рег.№32-14362/12.01.2023г. (л. 26) началникът на Митнически пункт „В. ферибот“ уведомил директора на ТД „Митница В.“, че: 90-дневният срок по чл. 149 МК, по отношение на процесните стоки е изтекъл на 11.11.2022 г.; получателите на стоките, измежду които и жалбоподателят А. П. „нямат посочен адрес за уведомяване в У., по коносамент, фактура и договор, поради което не могат да бъдат предприети действия по уведомяване и даване на възможност да се представят доказателства за даване на нужното направление“. Във връзка с докладната записка служители на ТД Митница В. са провели оглед на 20.01.2023г. на 10 броя употребявани автомобили, находящи се на Фериботен комплекс Б., установяванията от огледа, в частност автомобилите по т.1 и т.2 са обективирани в констативен протокол рег. индекс 32-31257 от 24.01.2023г. /л.23/. Комисията достига до заключение, че същите автомобили имат търговска стойност и биха могли да бъдат реализирани приходи от продажбата, както и че разходите за тази продажба биха били съизмерими със стойността им. Съставен е Констативен протокол, рег. индекс 32-48940/07.02.2023 г. (л. 16), в който петчленна комисия за първоначален оглед на стоки и възможности за реализация описва състоянието на десет броя леки автомобили, първите два от които са с получател по коносамент А. П.. В същия е описана изложената до тук фактическа обстановка, както и че със служебна бележка от 24.01.2023г. /л.22/ е поискана информация от отдел МРР дали някой от автомобилите не е обявен за издирване, като отговорът е отрицателен след извършена справка в АИС МВР /л.21/, с оглед на което е обективирано становище за отнемане в полза на държавата и продажбата им на основание чл. 198, пар.а/ от Регламент №952/2013. В същия протокол към фактическата обстановка е записано, че на 20.01.2023г. по електронна поща с рег №32-25712/20.01.2023г. е получено заявление от А. П. с посочена ел. поща относно процесните два леки автомобили марка Ф. П. и К. 200 с посочени VIN номера, на които жалбоподателят е получател и за които му е станало известно, че се намират в [населено място] със започната процедура по конфискация. Съгласно писмото, жалбоподателят иска да ги получи, след заплащане на съответна „глоба“ /л.20/. Със същото писмо е посочен и трети лек автомобил, - Ф. Т. с описан VIN номер. Във връзка със запитването от ТД Митница В. е изготвен отговор /л.18/, съгласно който за двата процесни автомобила, описани в т. I срокът за митническо оформяне е изтекъл на 11.11.2022г., същият не може да бъде удължаван, като неспазването му води до възникване на митническо задължение съгласно чл.79, пар.1, б. „а“ от Регламент /ЕС/ 952/2013 и изисква предприемане от митническите органи на необходимите мерки за разпореждане със стоките, в съответствие с членове 197,198 и 199. Процедурата по разпореждане с двата автомобила чрез отнемане и продажба или постановяване на унищожаване в съответствие с действащото митническо законодателство на ЕС е вход и е невъзможно А. П. да се разпорежда с тях. По отношение лекия автомобил Ф. Т., в т. II от отговора е уведомен, че му се предоставя възможност в 30-дневен срок считано от 26.01.23г. да изрази своето становище или да представи доказателства, че неизпълнението на задълженията по чл.149 от Регламента не се дължи на опит за измама и че за стоките са извършени митническите формалности за поставяне под митнически режим допускане свободно обращение или за реекспорт автомобила в

последствие. Отговорът е изпратен по ел. поща на А. П.. Издадено е в същия смисъл по отношение първите два леки автомобили в т.І от отговора процесното, оспорено пред съда Решение, рег. № 32-91872/09.03.2023 г., към Декларация за временно складиране № 22BG002007002676U7/11.08.2022 г., статии №15 и №33, с което е постановено отнемане в полза на Българската държава, на два броя леки автомобили. Решението е изпратено по електронна поща на А. П. със съпроводително писмо от 09.03.2023г. с прикачен файл /л.15/.

Упълномощеният с пълномощно /л.8 от адм.д. 630/2023г. поа АС Варна/ адвокат с жалба от 20.03.2023г. е оспорил пред Административен съд – Варна процесното Решение , издадено от Директор ТД Митница В.. Този съд, с Определение №800/20.03.2023г. на осн. чл. 133, ал. 1, изр. второ АПК е изпратил делото по подсъдност, на Административен съд София – град.

С жалбата: се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на митническото решение, с позоваване на извънредното положение в У., препятствало жалбоподателя да напусне страната си, тъй като следва да остане като резерв за мобилизация за участие във войната между Русия и У.. Обяснено е и се твърди още следното: преди започването на военните действия е закупил на търг в САЩ три броя автомобили със заемни средства, два от които касаят атакуваното решение, към които представя платежни документи – платежно нареждане от П. У. от 13.12.21г. за превод на сумата от 4598 щатски долара в полза на организация за организиране на търгове и продажба на автомобили в САЩ С. USA за покупка на л.а. Ф. П. с посочен VIN по инвойс от 10.12.2021г. на С. USA и платежно нареждане от 22.12.2021г. за превод на сумата от 1378 щатски долара, представляващи стойността на закупен лек автомобил К. 200 с посочен VIN по инвойс за клиент същия номер от дата 21.12.21г. Корабът не е могъл да акостира поради миниране на залива на пристанището след започване на войната, като корабът бил насочен и разтоварен в Г., откъдето автомобилите ще бъдат транспортирани до пристанище В.. Поради това той упълномощил живеещият в Г. Д. З., който има възможност да се заеме с транспортиране до У., като ги освободи от всички митнически формалности; през м. 12.2022 г. З. няколко пъти посещавал България, във връзка с посочените автомобили, като представил на Митница –В. съответните пълномощни, но му било отказано да получи автомобилите; след наемане от З. извършил „обща поръчка“ на собственици на общо 21 автомобили, намиращи се в ТД Митница В. и собственост на други украински граждани, закупени от САЩ. Чрез него са пристигнали три автовоза от У. на 21.12.2022г., но поради отказ от Митницата за транзит за У., същите са отпътували обратно за У. на 18.01.2023г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като съобрази доводите на страните и доказателствата, както и релевантните за случая правни норми, излага следните мотиви.

Жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана. По същество е и основателна.

Оспореното решение на директора на Териториална дирекция Митница В. към Агенция „Митници“ е издадено от компетентен административен орган, в пределите

на неговата териториална и материалноправна компетентност, съгласно чл. 101, § 1 и чл. 29 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г., вр. чл. 19, ал. 1 и чл. 15, ал. 2, т. 8 от ЗМ, вр. чл. 5, т. 39 от Регламент № 952/2013г. Представена е Заповед №383/27.01.2023г., издадена от Директора на дирекция Митници ЦМУ, съгласно която Й. К. К. е възложено да изпълнява служебните си задължения на длъжност „директор на ТД в АМ, Териториална дирекция Митница В. при командироване, считано от 08.02.2023г. до 07.08.2023г. включително /л.121/

Не е спорно, че процесните два автомобила са доставени от територията на САЩ и са въведени на митническата територия на ЕС, следователно имат митнически статус „несъюзни стоки“, по смисъла на чл. 5, § 22 МК, които били „временно складирани“ (см. чл. 5, § 17 МК). Това означава, че автомобилите са били „временно оставени за съхранение под митнически надзор за периода между представянето им на митническите органи и поставянето им под митнически режим или реекспорт“. В същия смисъл е и императивната разпоредба на чл. 149 МК, с наименование „Завършване на временно складиране“, според която „несъюзни стоки на временно складиране се поставят под митнически режим или се реекспортират в рамките на 90 дни“. Не е спорно също, че: в рамките на този срок за стоките не е бил оформен съответен митнически режим (чл. 5, § 15 МК) и те не са били реекспортирани от митническата територия на ЕС, до територия на У.; през периода от въвеждане стоките на митническата територия на Съюза, до крайния срок за оформяне на митнически режим, а и понастоящем, на територията на У. се водят военни действия с противник Руската федерация. Спорът в процесния случай е за това: спазили ли са митническите органи правилата за уведомяване на украинския гражданин – жалбоподател (в случай, че такива правила са изрично регламентирани) за: неизпълнение от страна на Параходство „БМФ“ задължението по чл. 149 МК и за солидарното му задължение по същата разпоредба; отговаря ли на действителността твърденията, изложени в жалбата, за: упълномощаване на Д. З. да го представлява пред Митница – В. преди и/или след 11.11.2022г., във връзка с автомобилите; представяне от Д. З. пред Митница –В. съответните пълномощни и отказ от страна на Митницата да му предаде автомобилите.

В оспореното Решение, рег. № 32-91872/09.03.2023 г., към Декларация за временно складиране № 22BG002007002676U7/11.08.2022 г., статии №№ 15 и 33 ответникът се позовава (възпроизвежда съдържанието) на вече споменатата по – горе Докладна записка от 12.01.2023 г. (л. 26), с която началникът на Митнически пункт „В. ферибот“ уведомил директора на ТД „Митница В.“, че: 90-дневният срок по чл. 149 МК, по отношение на 10 бр. стоки, две от които са процесните, е изтекъл на 11.11.2022 г.; получателите на стоките „нямат посочен адрес за уведомяване в У., по коносамент, фактура и договор, поради което не могат да бъдат предприети действия по уведомяване и даване на възможност да се представят доказателства за даване на нужното направление“. Други мотиви за издаване на решението не са налични. По делото и в административната преписка няма данни териториалният митнически директор да е разпоредил допълнителни проверки за възможност (възможности), посочените в коносамента украински гражданин да бъде надлежно уведомен за бездействието си, посредством други възможни способи.

Понеже процесното, оспорено решение е издадено по инициатива на митническият орган, то се явява такова, взето, „без съответните лица да са подали предварително заявление“ (см. чл. 29 и по аргумент за противното от чл. 22, § 1 МК). Следователно, по отношение Решение, рег. № 32-91872/09.03.2023 г. се прилагат разпоредбите на чл. 22, §§ 4, 5, 6 и 7 МК. Императивната разпоредба на чл. 22, § 6 МК задължава митническите органи, „преди да вземат решение, което би било неблагоприятно за заявителя (в процесния случай – жалбоподателя), да му съобщят мотивите, на които ще се основава решението, и да му предоставят възможност да изрази своето становище, в определен срок от датата, на която го е получил или се счита, че го е получил. След изтичане на този срок заявителят се уведомява в подходяща форма за решението“. Съдът не открива в Регламент (ЕС) № 952/2013 и в Закона за митниците специални предписания и способности за уведомяването, каквото уведомяване (каза се по – горе) не е било направено от страна на митническият директор, като няма данни и за опит да бъде направено. Не отговаря на действителността обаче изложеното в решението твърдение, че (цитат, запазен словоред и правопис): „гореописаните получатели чуждестранни лица на автомобилите не са имали посочен адрес за уведомяване в У. по коносамент, фактура и договор, поради което не са могли да бъдат предприети действия по уведомяването“. По делото безспорно са представени доказателства за уведомяването единствено и само на Параходство „БМФ“ АД /щемпел червен печат Агенция Митници ТД В./, като видно от известие за доставяне същото е получено на 18.11.2022г., в отговор на него Параходство „БМФ“ АД единствено уведомява ТД Митница В., че в качеството на превозвач на описаните стоки е изпълнил своите ангажименти, свързани с транспортиране, уведомяване и деклариране на товара, като не е получател на описаните стоки според търговските документи. В писмото е записано, че получателите са уведомени по установения ред за пристигане на стоката и за неговите отговорности по освобождаване, но доказателства за извършено такова не фигурират по делото. Такива не са изискани и от митническите органи с оглед установяване адрес, факс, ел. поща или такива на лице, действащо по пълномощие за уведомяване за възникването на митническото задължение за приемане на мерки за разпореждане. Действително в представените от ответника (отново заверени с червен щемпел на ТД „Митница В.“) коносаменти за процесните автомобили е налично име и фамилия на украинския гражданин (жалбоподател), за който наистина не е посочен адрес, но е посочено името на грузинската фирма – посредник за вноса на автомобилите (С. А. L.) с адрес на фирмата: [населено място] – Г., [улица]. Митническите органи са имали възможност по различни информационни канали да положат усилия за уведомяване на тази фирма, но не са сторили и това. Съдът намира, че ответникът не е положил усилия да уведоми жалбоподателя, който е с коректно посочен паспорт посредством: писмо до съответните митнически власти на У. или до местните власти, въпреки наличието на въоръжен конфликт там.

По делото по безспорен начин се установява, че жалбоподателят по ел. поща е отправил запитване за три леки автомобили с посочени VIN номера, два от които са предмет на разпореждане с процесното решение, което е било заведено в АМ ТД Митница В., с което лицето добросъвестно заявява, че е разбрал за започналата процедура по конфискация, както и че желае да заплати глоба, за да ги получи. В отговор с писмо от 25.01.2023г. по електронна поща лицето е уведомено, че процедурата по разпореждане с двата автомобиля е вече в ход, поради което не е възможно да се разпорежи с тях. Единствено по отношение трети лек автомобил, неотносим по делото, е представена възможност в 30-дневен срок считано от 26.01.23г. да изрази становище или да представи доказателства, че неизпълнението на задължението по чл.149 от

Регламента не се дължи на опит за измама и че за стоката са извършени митнически формалности за поставяне под митнически режим допускане за свободно обращение или за реекспорт на автомобила в последствие.

Жалбоподателят е представил на съда декларация от 20.05.2023г./л.133/, съгласно която до средата на м. ноември 2022г. не е знаел къде се намират закупените от него леки автомобили, посочени по-горе и че през месец януари 2023г. е научил, че фирма „Артимпекс „ЕООД [населено място] не е могла да вземе автомобилите и сам се е свързал с ТД Митница В. през м.януари 2023г. През м. февруари 2023г. издал пълномощно на Д. С. З. да го представлява пред Митницата и върне автомобилите.

По делото е представено от жалбоподателя пълномощно (довереност) на руски език (л. 9 от адм.д.630/2023г), рег.№ 1297,1298 на частен нотариус И. А. при Киевски градски нотариален окръг според което жалбоподателят А. В. П. с посочен адрес в У. и адрес [населено място], [улица]/15, кв.120 е упълномощил А. ЕООД с посочен адрес България, [населено място] ул. Н. М. №1 и/или Д. С. З. К. Област, В. район, [населено място], улица П., дом 17 за получаване, транспортиране и регистрация на транспортните средства, две от които са именно са предмет на процесния акт с посочен VIN, който изцяло съответства на VIN, посочен по т. 1 и т.2 на оспореното решение. В същото пълномощно за жалбоподателя е посочен адрес в У., данъчен номер и номер на паспорт – все данни, които идентифицират лицето. С депозирането на жалбата пред Административен съд [населено място] жалбоподателят е представил и неоспорени от ответника: молба от Д. С. З. (л. 16 от адм.д. №630/2023г. по описа на АС [населено място]), който е пълномощник на физически лица от У., собственици на леки автомобили, намиращи се под контрола на Митница В. и за които не се разрешава получаване на режим транзит до У. с приложени пълномощни. Съдът констатира, че молбата от Д. С. З. е с дата 02.03.2018 г., но приема, че се касае за писмена грешка, понеже се сочат събития, случили се през 2022 г. С тази молба З. се е идентифицирал като лично заинтересован и като пълномощник на „физически лица от У.“, като е посочил и постоянният си адрес. Митническите органи, за да обосноват крайното си решение са пренебрегнали и тази молба, като са приели, че тези граждански правоотношения са от частно-правен характер и не касаят митническата администрация /л.91/.

Доколкото процесното решение представлява индивидуален административен акт (чл. 21, ал. 1 АПК) за административното производство, свързано с издаването му са приложими нормите на чл. 26, чл. 34, ал. 3 и най-вече – чл. 35 АПК. Изложените до тук мотиви обосновават извод за непълно изясняване от страна на ответника, на фактите и обстоятелствата, свързани с процесните автомобили. На лице е съществено нарушаване на административнопроизводствените правила (чл. 146, т. 3 АПК), което е основание за отмяна на решението.

Не на последно място, при издаване на оспореното решение ответникът не се е съобразил с изискването за оценка на понятието „Специфични случаи“, предвидени в правилото на чл.22, ал.6, б. „е“ вр. чл. 24, б. „ж“ от Регламент (ЕС) № 952/2013 на ЕП и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза. Касае се за случаи и ситуации, които не са рутинни и при които задължително се налага приложението на чл. 24, буква „ж“ от Регламента. Състоянието на форсмажор, т.е. на война в У. е ноторно известно, като се доказва и от представения в с.з. Указ на президента З. /в превод/, документи от ЦБ на У. и Търговско-промишлена палата на У., които също обявяват форсмажорни

обстоятелства досежно бизнес дейността на физическите и юридическите лица във време на война. Т.е. при приемане на оспорваното решение ответникът не е спазил процедурата по делегиране на правомощия в нарушение на правилото на чл.24, б. „ж“ от Регламент /ЕС/ №952/2013г. да се определи от Комисията на осн. чл.284 от Регламента войната, която се води на територията на У., може ли да се счита за форсмажор и това основание ли е да се приложи чл.23, т.4 от Регламента.

Този изход на съдебния спор обуславя задължение за ответника да възстанови разносните по списък и за които има доказателства в общ размер, определен от съда на 1096 лева. На жалбоподателя се дължи и възстановяване на разносните за внесена държавна такса за образуване на делото пред АС -Варна (50 лева), както и разноски за преводи и ксерокопиране 46 лв. с приложени касови бонове. В Договор за правна защита и съдействие от 20.05.2023г. /л.134/, е посочено, че процесуалното представителство се осъществява безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата. Член 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата предвижда, че в случаите по, ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес възнаграждението е 1000 лв. Съдът приема, че в полза на адв. Р. С. следва да бъде определено адвокатско възнаграждение в размер 1000лв, предвид направеното своевременно възражение за прекомерност, при отчитане липсата на фактическа и правна сложност на делото, а не в искания размер на 2000лв.

Водим от изложените мотиви и на основание чл. 172, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 67-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба, вх. № 4176/30.03.2023 г., по описа на Административен съд - Варна от А. В. П. - гражданин на У., против издаденото от директора на Териториална дирекция „Митница В.“ РЕШЕНИЕ, рег. № 32-91872/09.03.2023 г., към Декларация за временно складиране № 22BG002007002676U7/11.08.2022 г., статии №№ 15 и 33.

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ „МИТНИЦИ“ да заплати на А. В. П. сумата от 96 лв. /деветдесет и шест лева/, представляваща заплатена държавна такса по делото и разноски за преводи и ксерокопиране.

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на адв. Р. Е. С. – АК П. с личен номер [ЕГН] сумата от 1000лв. /хиляда лева/, представляваща адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: